

Побеснели Макс или Са ђубретом у Европу



Лајтмотив наших дана (и ноћи) је фамозни улазак у Европу. Ова тема, која испуњава наш политички, културни и лични живот, опет нас је поделила, као и све велике судбинске теме до сада. Историјски изазов, уместо да нам у јасној светлости прикаже проблем и да обједини националне снаге које би се усмериле ка давању адекватног одговора, историјски изазов нас, по традицији, води ка искривљењу слике стварности, ка нездравој поларизацији и искључивости.

Уместо благотворне, реалистичке синтезе - која би подразумевала неопходну и неизбежну европску интеграцију, али и очување националног идентитета и интегритета државе - наши мондијалисти и наши традиционалисти предочавају нам два неприродна, оштро поларизована, црно-бела света. Ти пројектовани светови надахнути су духом узајамне нетрпељивости, мржње и секташтва, што се са политике преноси на културу и на сав друштвени живот. Мондијалисти сматрају да треба да изујемо опанке, да срушимо српске плотове, да заборавимо ћирилицу, то ретроградно писмо које се не може видети ни на једном од велелепних билборда што красе наш град, да из литературе избришемо гнусне националне теме попут колубарске или косовске битке, јер оне развијају геноцидни дух у српској младежи (за разлику од нежних педерских драмолета), а из свести пучанства да избришемо ретроградне појмове, попут патриотизма, националне свести, духовног континуитета и сличне трице.

Традиционалисти, пак, сматрају да трули, империјални Запад има специјалу паклену намеру да уништи семе српства, које је семе аутохтоне традиције (“Срби, народ најстарији”), они сањају стари сан о Србији као Пијемонту разједињеног и угњетеног српског народа, те о Великој (интегралној) Србији као коначном циљу ослободилачке и ујединитељске акције. Ту спадају и старе флоскуле о браћи Русима, златним немањихким виљушкама и слично. Ситуација у којој живимо не асоцира, пак, нити на отворена врата ка Европи, нити на перспективу аутохтоног српског развоја. Кад размишљам о ситуацији у којој живимо, данас и овде - а то чиним чешће него што бих волео, јер нам политичка и друштвена сцена свакодневно приређује атрактивна изненађења - увек се сетим апокалиптичког филма Побеснели Макс (са Мел Гибсоном у главној улози) где, на крхотинама и ђубришту разорене цивилизације, наоружане банде деле правду и плен. Бојим се да нисмо далеко од тог модела (с тим што је правда код нас одавно подељена, сада се дели само плен) и да је он за нас све мање метафора, а све више стварност, без обзира на то што све наше банде нису баш буквално наоружане.

Оне које јесу, убијају се, заиста, између себе, али жртве су и политичари, министри, високи полицијски часници, итд. Јер у Србији је тешко повући границу између криминала, политике, полиције, између легалне и нелегалне трговине, између пљачке и зараде. Сведоци смо енормних, нејасних богаћења, али и невиђене, масовне беде. Већином живимо испод егзистенцијалног минимума и људског достојанства, у психози опште несигурности и манипулације, у ружној стварности где је систем вредности одавно заборављена категорија. Не знам да ли је питање, постављено у медијима - Где је Иван Стамболић? - вапај или цинизам. Постоје, дакако, и групације које нису буквално наоружане. Њихово оружје је мржња, секташтво, искључивост, клановски и чаршијски монопол, контрола институција. Те групације делују поглавито на терену културе и мондијалистичке су провенијенције, будућ и да еу њихови спонзори тренутно на власти.

Представници тих мондијалистичких групација, као и сви конвертити, труде се из петних жила да докажу своју правоверност ("да буду већи католици од папе"). Хотећи, дакле, по сваку цену да се представе као део Запада, они чине и оно што тај Запад од њих нити тражи, нити очекује, и тако постају гробари културе властитог народа. Нисам убеђен у то да су Европска Заједница и Сједињене Америчке Државе, упркос свом експанзионизму, непосредно задужиле своје српске трабанте да изврше геноцидно дело над сопственом културом. Не очекује се, дакако, да сопствена култура буде застава националистичке еуфорије, али треба заиста бити параноик, па властите искључивости пројектовати на план глобалне политике. Реч је, једноставно, о инфериорном, простачком додворавању. То додворавање покондирених "европејаца", пуно неукуса и "демократске" ароганције према онима који другачије мисле, то "дуго путовање у Јевропу" личи на већ виђене балканске сценарије. Та дератизација, деконтаминација и денацификација сопствене културе највише личи на некадашње комунистичко удвориштво, само сада са другачијим предзнаком.

Та удворичка страст, тај недостатак мере и укуса, та агресивна искључивост говори, колико о стандардном варварству балканске "европејске" интелигенције, толико и о њеној несигурности и неутемељености. Ја разумем потребу за ослобађањем од наслага мистификованог локал-патриотизма, за превазилажењем духа паланке (о чему је некад тако прецизно и надахнуто писао Р. Константиновић), али пратећи начин на који то наши "европејци" чине, разумном човеку је лако увидети да тако све дубље тонемо у мочвару балканске инфериорности. Комесари нашег најновијег "европејства" који су се, захваљујући тренутном политичком тренду, ушанчили у културним институцијама и уметничким кућама (неке од њих памтимо као трабанте комунистичке епохе) пишу и штампају искључиво латиницом, а вероватно већ и између себе говоре енглеским језиком. Они се не сећају ко то беше Бора Станковић, Нушић и Стерија, а о савременим писцима који баштине духовни континуитет овог тла да и не говоримо. Такви немају шта да траже на попришту наше актуелне "европеизације". Њима су сва врата затворена. Њихова дела се не могу изводити у нашим позориштима, нити штампати у институционалним издањима. Комесари "европејства" као и културни комесари осталих прошлих и будућих времена пер дефинитионом су духовни и креативни медиокритети. Некакви кобајаги теоретичари, псеудоесејисти, новинари који се вуку по запарложеним редакцијама диљем свих система што смо их морали издржати у овој несрећној земљи, културтрегери и чувари правоверности (каких се, као рутинирани бласфемичар, искрено гнушам).

Некакви доктори и магистри, чланови "невладиних организација", схоластичари сухог мондијализма ("вејачи овејане суштине") који, на традицији најгорих старих времена, својим тупим псеудоинтелектуалним маказама подсецају аутентичне креативне изданке овог тла. Мондијализам, дакако, није нов појам. Мења се само име, а суштина вековима и тисућлећима остаје иста. Кад велике нације и државе чији изворни, креативни потенцијали пресахну у процесу цивилизацијског окоштавања и империјалне, планетарне метастазе - попут Рима, Британије и других, а ево сада и некада слободарске Америке - тада долази до тенденције клонирања и унификовања остатка света, по мери властите стерилности, прагматизма и меркантилизма, а све под исприком универзалног распрострањања благодети цивилизованог живота.

Свеједно да ли је реч о идентичним римским форумима и Зевсовим храмовима који преконоћничу по афричким градовима, о хришћанским катедралама са инквизиторским подружницама што се шире од Јерусалима до енглеских отока, о британском, крвавом колонијалном царству викторијанског доба. Или о америчкој планетарној владавини финансијске олигархије, праћеној суровим ратовима и казним експедицијама (попут оне у Југославији), која је од човечанства начинила произвођаче и потрошаче материјалних добара, затирући све духовне и креативне

људске вредности. Наши мондијалистички културни комесари унутрашња су претходница великог планетарног похода. Они жаре и пале по нашој осиротелој култури, изврћући појмове, релативизујући вредности, манипулишући значењима. Они се понашају као колонијални официри који са гађењем морају да уређују стање међу мутавим, прљавим дивљацима и да их на силу доведу у ред и (нови светски) поредак, кад већ ови сами нису у стању да увиде предности лепог колонијалног стања; као кључари који ће одлучити о томе ко ће ући кроз златне двери клониране будућности.

У “Театрону” број 118 (издавач Музеј позоришне уметности Србије), часопису за позоришну уметност, који се одскора, у оквиру свеопште дератизације српске културе, штампа латиничним писмом (ваљда зато да би га Американци могли лакше читати), оптужени су српски писци - чији су се комади, или драматизације њихових прозних дела, са националном тематиком, изводили осамдесетих година прошлог века на позоришним сценама - “за перманентну хистеризацију народа, довођење нације у опсесивни, зачарани круг самосажаљења и креирање атмосфере искључивости и ксенофобије”. “Национално позориште је” - каже се, даље, у тој театролошкој денунцијацији - “у тим касним осамдесетим, обавило свој део задатка. Публика је - не само позоришним средствима - већ била препарирана за театар којио ће ускоро почети да јој се дешава уживо.” На црној листи тих писаца, састављеној у подрумима наше најновије духовне инквизиције, налази се и име потписника ових редова. Његова драма Косово изведена је 1988. године на сцени Београдског драмског позоришта. И да би цинична дијалектика наше “културне” политике била приказана у потпуности, треба рећи да је та драма, у оно време, била оспоравана као ноторна антисрпска бласфемија, као ругање узвишеном небеском народу, да би данас била почашћена сврставањем у ред оних гнусних националистичких творевина које су припремале српску националну катастрофу.

Толико о инструментализацији културе. А што се тиче ћирилице, и њу смо добили у средњем веку од империјалиста из Цариграда (као и веру, виљушке и све остало). Ни једно писмо, дакле, није изворно наше. Када би мондијалисти остали на власти бар следећих 500 година, њихови потомци би сматрали да је латиница изворно писмо српског народа, а енглески једна врста старосрпског језика. Толико о релативизму појма изворног наслеђа. Да ли треба поновити да се преким судовима и острашћеном искључивошћу не долази до истине, већ само до мржње и до безнадежног упрошћавања и замагљивања слике стварности?

Мондијалистички културни комесари, уместо што српске писце стављају на црне листе и спроводе велико чишћење српске културе, боље да, на таласу свог активистичког полета, организују радне акције за чишћење реалног ђубрета у које је утонула српска престоница. Велико београдско ђубриште права је слика духовног стања ове нације, којем и наши мондијалисти, својом искључивошћу, нетолеранцијом и мржњом, својски доприносе. “Са ђубретом у Европу!” - била би права парола која би одражавала дијалектику нашег актуелног стања.